

[Svond Hangaard.]

spørgsmålet om landsbyens fremtidige eksistens op til en undersøgelse.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg er naturligvis altid villig til en nyvurdering af tingene. Men jeg tror, at jeg i denne sag må sige, at vi må være noget tilbageholdende i boligministeriet med at godkende sager, som amtsrådene eller byudviklingsudvalgene tidligere har afslået, fordi vi må gå ud fra, at der er en lokal og måske større sagkundskab til stede i den afgørende folkevalgte myndighed, som vi egentlig har lagt tingene ud til.

Vi skal vel passe lidt på, for hvis man gør mange undtagelser her, vil nogle af disse landområder blive oversvømmet af en befolkningsgruppe, som vel ikke er ønsket i disse områder, og som det egentlig var lovens hensigt at undgå. Men kan vi gøre noget for at bevare dette landsbymiljø uden at få de øvrige skadevirkninger, som netop by- og landzoneloven skulle modvirke, er jeg indstillet herpå.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kaj V. Andersen* til kirkeministeren:

„Vil ministeren bemyndige menighedsrådene til at afholde udgifterne til trykning af menighedsbladene uden for rådighedsbeløbets ramme?“

Skriftlig begrundelse.

I mange tilfælde sluger disse udgifter op mod halvdelen af de i forvejen beskudne rådighedsbeløb, således at midlerne til det øvrige kirkelige arbejde, menighedsrådene er forpligtet til, bliver for sparsomme.

Bladdøden og de tilbageværende dagbladens anstrengte økonomi har føleligt indskrænket ikke alene den almene kirkelige orientering, men også den helt nødvendige information om gudstjenester, møder og anden kirkelig aktivitet.

Kaj V. Andersen: Der skal nok være medlemmer i denne sal, som vil henregne dette spørgsmål til, hvad man kalder småtingsafdelingen; men den er såmænd så stor i forvejen, at det nok går.

Det er en kendsgerning, og det er sagen, at finansieringen af menighedsbladene,

hvad kirkeministeren selvfølgelig ikke er uvidende om, er en betydelig byrde for mange menighedsråd. Jeg ved godt, at der var et æret medlem af dette ting, som ved en tidligere behandling af problematikken netop omkring rådighedsbeløbet karakteriserede visse menighedsblade sådan, at han måtte ende med en beklagelse over bogtrykkunstens opfindelse. Men jeg vil dog sige, at i dag kan man pege på et både typografisk og journalistisk stigende niveau, som ærlig talt placerer ikke så få menighedsblade — lad os kalde dem kirkeblade, som folk gør i almindelighed — et ganske godt stykke over det niveau, som adskillige organisationsblade i dette land befinder sig på. Det er den ene ting.

En anden ting: der sker sognesammenlægninger og -sammenslutninger; og hvor meget man end besmykker ordene og til egen brug somme tider tilhyller resultatet af, hvad man f. eks. kalder kirkelig strukturalisering, er det en kendsgerning, at der søndag efter søndag med en ganske vist svagt stigende, men dog stigende tendens står flere og flere prædikestole tomme. Derfor er behovet for kirkelig information også om bare rent praktiske ting som gudstjenestetidspunkter og den slags stigende, også i takt med den bladdød, som yderligere indskrænker menighedens adgang til kirkelig information — og jeg sagde „information“ og ikke kristelig snak eller tandløs opbygghed, som man siger. Den går også hos mig direkte i papirkurven.

Jeg skal være den sidste til at rette bebrejdelse mod de dagblade, som uge efter uge tilbyder kirken spalteplass på en kirkeside af større eller mindre format. Det koster spalter og penge, men det skal ikke skjules, at disse blade så i øvrigt ofte vender det kirkelige stof ryggen resten af ugen. Det kan man få lejlighed til at konstatere ikke er tilfældet i Europa.

Et sidemotiv til mit spørgsmål er også, at adskillige menigheds kredse i dette land har en opfattelse af, at det kirkelige liv i Danmark nok snarere udfolder sig på trods af end i kraft af kirkeministeriets eksistens og holdning.

Kirkeministeren (Dorte Bennedsen): Når hr. Kaj V. Andersen stiller spørgsmål om menighedsrådenes adgang til at afholde ud-